

І знов рефлексії

Іван Франко

І знов рефлексії! Та цур же їм!
Се панський спорт! Хай нервні білоручки
та пустопляси риються в своїм

нутрі, і всяку думку гірш онучки
розскубують, і всякий рух чуття
жвуть, мірять, важать! Не для нас сі штучки!

Ми, бра, плебеї, учтою життя
не мали ще коли пересититься,
гашиш та опій, сім'я забуття

противне нам. Нам хочесь жити, биться
з противником, нам любя праця, рух,
ми хочем справді плакати, веселиться,

любить, ненавидить. У нас ще дух
не розколовсь надвоє під корою,
традиції не в'яже нас ланцюг.

Ми можемо втомиться боротьбою,
зломиться, впасти, та не наша річ
розмикаться в борні з самим собою.

Ось глянь лишень! Чудова, ясна ніч!
На небі зорі ярко так палають —
се безконечність нам морга до віч!

Тиша кругом. В селі там пси десь лають,
деркач у травах дре, довкола хат
в повітрі чорні лилики гуляють.

Хрущі гудуть, до світлих шиб летять...
А там, мов вежі, башти фантастичні,
недвижно темні дерева стоять.

Ти сам-один в природі тій величній,

мов принц в залятім місті у казках...
І в душу ллєсь спокій, якісь празничні,

врочистії чуття...І ти, мов птах,
стаєшся легкий, мов ось-ось летіти!
Бєзмірну силу чуєш у руках

і весь ростеш у бєзмір...Люди! Діти!
До мене! Я люблю вас, всіх люблю!
І все зроблю, що будете хотіти!

Чи крові треба — кров за вас проллю!
Чи діл — я сильний, віковічні скали
розторощу, на землю повалю...

Дмухнув вітрець — і мрії ті пропали.
Та в серці прилив ще чуття тремтить,
і вже думки до хат тих поскакали,

де чорна праця й чорне горе спить.
Вузька, здається, непривітна нива,
а кілька можна й треба тут робить!

Суспільна праця довга, утяжлива,
зате ж плідна, та, головно, вона
одна лиш може заповнить без дива

життя людини, бо вона одна
всіх сил, всіх дум, чуття, стремлінь людини
жадає, їх вичерпує до дна.

Вона одна бере нам все щоднини
і все дає, бо в'яже нас тісніш
з людьми, як діти спільної родини.

Що поза сею працею, то гріш
змарнований, то манівці блуднії,
що запровадять, швидше чи пізніш,

чи в самолюбства омути бруднії,
чи в нігілізм, чи то в містичну млу,

що дійсними вважа лиш власні мрії,

а мрією — природу й жизнь цілу.